**Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου (Λουκ. α΄, 24-38)**
**25 Μαρτίου 2007**

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ποὺ σήμερα ἑορτάζουμε, εἶναι τὸ εὐαγγέλιο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδας στὸν κόσμο. Γιατὶ ἡ προσδοκία καὶ ἡ ἀναμονὴ τῶν ἀνθρώπων τόσους αἰῶνες γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία, γίνεται πραγματικότητα.

Ἔτσι ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία δέχεται τὸ ἀγγελικὸ «χαῖρε» καὶ μένει ἄφωνη μπροστὰ σ᾽ αὐτὸ τὸ μοναδικὸ οὐράνιο γεγονός. Ἀνακαλύπτει τώρα τὴ θεϊκὴ προσφορὰ τῆς θυσίας καὶ ἀπολαμβάνει τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἀγάπης.
Ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ εὐαγγελίζεται στὴν «Κεχαριτωμένη» Μαρία τὴν χαρά. Εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ σωτῆρα Χριστοῦ στὸν κόσμο καὶ ἡ χαρὰ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία καὶ λύτρωση.

Ἐπάνω σ᾽ αὐτὰ τὰ δεδομένα θὰ σταθεῖ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιητής, γιὰ νὰ ἐκφράσει τὴ βεβαιότητα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο. «Ὁ χρόνος ἔφθασε λοιπόν, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐμφανιστεῖ ἡ ἐλπίδα ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὁ Χριστός», λέγει μὲ ἐνθουσιασμό.

Ἔχουμε ἤδη εἰσέλθει στὴν ὑλοποίηση τοῦ θεϊκοῦ σχεδίου καὶ ἀτενίζουμε τὸ Θεὸ νὰ κατεβαίνει στὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ ἱστορεῖται μέσα στὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Καὶ ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα, στὸν εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου, νὰ ἑτοιμαζόμαστε νὰ γευτοῦμε τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ φέρει τὴν καινούργια καὶ καλὴ ἀγγελία τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα.

«Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην...».

Ἡ σωτηρία μας προσφέρεται ἀπὸ τὸ Θεὸ ὡς δωρεὰ καὶ χάρη. Γι᾽ αὐτὸ ὁ Θεὸς χαιρετίζει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν χαιρετισμὸ τῆς χαρᾶς. Εἶναι ὁ πρῶτος λόγος Του μετὰ τὴν πτώση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐκδίωξή του σὲ τόπο πόνου, ὀδύνης, φθορᾶς καὶ θανάτου.

Καὶ εἶναι συγκλονιστικὸ γιὰ τὸν χαμένο καὶ ξενιτευμένο ἄνθρωπο, ποὺ τὸν πλακώνει ἡ ἀπελπισία, ν᾽ ἀνοίγεται τὸ παράθυρο τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς σωτηρίας. Ὁ Θεὸς τοῦ προσφέρει τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή Του, ποὺ εἶναι γιὰ τὸν ἄνθρωπο σιγουριά. Τοῦ προσφέρει τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων Του καὶ ἀποκαλύπτει τὸ θέλημά Του. Καὶ ζητεῖ μονάχα τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου, γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ

ζωὴ γι᾽ αὐτόν.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου εἶναι τὸ ἄνοιγμα τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης καὶ σκοπὸ ἔχει τὴν σύναψη τῶν σκορπισμένων ἀνθρώπων στὴν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Εἶναι στὴ συνέχεια ἡ ἀποτίναξη τοῦ ἐφιάλτου τοῦ κακοῦ καὶ ἡ συνταύτιση μὲ τὸ χῶρο τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἁγίου.

Γι᾽ αὐτὸ ὁ Θεὸς ξεκινάει πρῶτος καὶ προσκαλεῖ πρῶτος. Ἀποστέλλει τὴν πρόσκλησή Του δίχως χρονολογία λήξεως, γιατὶ σκοπός Του εἶναι νὰ περιμένει τὸν ἄνθρωπο νὰ καταλάβει, νὰ ἀποφασίσει, νὰ ἀνταποκριθεῖ.
Ὁ ἄνθρωπος, ἀποδέκτης τῆς πρόσκλησης αὐτῆς τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ προνόμιο τῆς ἐλευθερίας του καὶ μὲ τὴν μοναδικὴ εὐκαιρία ἐπιλογῆς, κρατάει στὸ χέρι του τὸ κλειδὶ γιὰ τὴν πραγματικὴ εὐτυχία του.

Στὴν ἐποχή μας, ποὺ παρατηρεῖται σύγχυση καὶ ἀποπροσανατολισμὸς τῶν ἀνθρώπων· ὅπου οἱ ἀξίες ἔχουν χάσει τὴν σημασία τους καὶ οἱ ἀσημαντότητες φαντάζουν ὡς σοφία καὶ γνώση, οἱ ἄνθρωποι ψάχνονται νὰ βροῦν τὴν ἀλήθεια ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγήσει στὴν εὐτυχία.

Μὰ ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἀποτυπώνεται στὸν χαιρετισμὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Προσφέρεται μέςῳ αὐτοῦ ἡ εὐκαιρία βίωσης τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγάπης. Καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ ἐπιθυμία σύναξης σχέσεων τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπο.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὲ τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου ποὺ σήμερα ἑορτάζουμε, ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ διακονήσει τὸν ἄνθρωπο. Καὶ συνάπτει συμφωνία μαζί του. Ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ μένει μαζί Του καὶ τοῦ ὑπόσχεται τὴ σωτηρία του.

Ἔτσι, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος, δηλαδὴ ὁ κάθε ἕνας μας, τοποθετεῖ θετικὰ καὶ ἀνταποκριθεῖ στὴν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ, τότε διαγράφει μιὰ τροχιὰ εὐτυχίας καὶ χαρᾶς, ποὺ τὸν ὁδηγεῖ στὴν «περίσσεια τῆς ζωῆς».

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωή, ποὺ ἄλλωστε εὐαγγελίζεται ὁ ἄγγελος, γίνεται τρόπος ὕπαρξης. Γιατὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωή, ἀφοῦ ζωὴ δίχως Χριστό εἶναι ὡσὰν τὸ σῶμα δίχως πνοή. Ἄρα «ζοῦμε καὶ κινούμαστε καὶ εἴμαστε στὴ ζωή... ἐπειδὴ εἴμαστε στὸ δικό του γένος...».

Ἀρχιμ. Ν.Π.